

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 35. Bernardi Tironiensis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. XXXV.

Sæcul. XII.
A.C. 1116.*Bernardi Tironiensis extrema.*

Roberto Arbrifellensi Bernardus Abbas Tironiensis, defuncti amicus, haud diu superstes fuit. Intra triennii spatium, ex quo Bernardus suum fundasset monasterium, illa Congregatio ad quingentos monachos aucta est; trecentis apud se remanere iussis, ducentos alios in diversa loca misit, monasteria singula duodecim virorum condituros. Paupertate usque adeo premebantur, ut nonnunquam, pane deficiente, solis oleribus & leguminibus vesci cogentur. Compluribus in summa hyme nec vestis pellicea, aut ad frigus arcendum idonea erat,

vit. c. 10.
n. 87.

ben sollten. Erstlich die Genesung des Leibes, und dann die innerliche Nachlassung der Sünden durch die Gnade. Gesezet nun, es hätte die Gabe Wunder zu wirken aufgehöret, so würde doch die zwote Ursache, nämlich die Erlangung der innerlichen Gnade verbleiben, warum man in der wahren Kirche dieses heil. Sacrament den Kranken mittheilet.

Das erste aber, daß man den Heyden, wenn sie mehr Weiber hatten, und zu dem Christenthume übertraten, solche gelassen, ist ohne allen Beweis hingeschmieret. Ein mißliches Ding sind die Auslegungen der heiligen Schrift ohne Zurücksicht auf das Ansehen der Römischen Kirche! Sie sind zerstückelt und ohne Grunde.

- Sæcul. XII. erat, sed Bernardi præsentia licet rerum
A.C. 1116. omnium indigos magno solatio recrea-
 bat; nam sæpe ad cunctas sui Ordinis
 familias divertebat. Discipulos suos otio
 torpere non sinebat, sed statutis horis
 manuum laborem præscribebat. Multi
 n. 90. varias artes didicerant, quas in silencio
 tractabant. Nunquam enim in illis mo-
 nasteriis nisi urgente necessitate & pau-
 cis verbis loqui licebat. Tantum vero
 erat, sub Bernardo Magistro, humilitatis
 studium, ut nullus tam vilis esset labor,
 quem non hilari animo amplecterentur.
- c. 11. Hospites magno devotionis affectu exci-
 piebat Bernardus, & neminem nec divi-
 tes, nec pauperes, claudos, feminas,
 ægrotos, nec leprosos Sancti Viri Charitas
 excludebat, sed potius sibimetipsi aut
 fratribus subtracta necessaria erogabat.

S. Bernardi fama Franciæ fines egres-
 sa, usque in Aquitaniam, Burgundiam,
 Angliam & Scotiam pervasit. Henricus
 Rex Angliæ, Theobaldo Comite Blefensi
 & Rotruvio Perchii Comite ad eum mis-
 sis, qui rogarent, ut ad se in Normannia
 degentem inviseret, ubi venientem con-
 spexit, utramque palmam ad cælum ten-
 dens, gratias Deo egit, & Sanctum Virum
 complexus perhonorifice habuit, doctri-
 nam auscultavit, & muneribus cumula-
 tum dimisit. Præterea, quoad in vivis
 egit, quinquaginta, vel sexaginta argenti
 mar.

marcas Tironium singulis annis dono Sæcul. XII.
 transmisit. Regem Franciæ quoque Lu- A.C. 1116.
 dovicum Crassum subiit desiderium Ber-
 nardum videndi, cui cum fuisset collo-
 cutus, pingue prædium donavit; Abba-
 tum vero Tironiensem, Bernardi Succes-
 sorum, tanta apud eum Regem reverentia
 fuit, ut a nemine aliò filios suos natu ma-
 jores e Sacro fonte levare voluerit. Theo-
 baldus Comes Blesensis huic Ordini duo
 extruxit monasteria, vestesque Sacras
 aliaque ad cultum & ornatum Ecclesiæ
 Tironiensis servientia innumera dedit.
 Plures alii Principes Bernardum Abba-
 tem invisentes magni pretii dona attu-
 lerunt, videlicet, Guilielmus Aquitaniæ
 Dux, Fulco Comes Andegavensis, Gui-
 lielmus Comes Nivernensis, Guido Co-
 mes Rupefortensis, Geofridus Vicecomes
 Castrodunensis, Robertus Comes ad
 Claudia castra, Regis Angliæ filius, ex
 amica genitus, Henricus Comes War-
 wicensis, pluresque alii. Quidam Prin-
 cipum, nomine Robertus, Discipulos tre-
 decim in Walliam deduxit, ibi monaste-
 rium conditurus. David exinde Rex
 Scotiæ, S. Margaritæ Reginæ filius, advo- Sup. lib.
 catis tredecim monachis, monasterium LXIV. 9.
 in Scotiæ Angliæque confinio fundavit, 12.
 & postmodum ipse Tironium veniens,
 Sanctum Abbatem defunctum habuit.
 Tum postquam ejus sepulchrum hono-
 rasset,
Hist. Eccles. Tom. XVI. Y

Sæcul. XII. rasset, in Scotiam trajecturus, iterum
A.C. 1116. duodecim monachos cum Abbate viæ
 socios delegit. Ceterum Geofridus
 Crassus, S. Abbatis Discipulus, testatum
 facit, priusquam ipse vitam Bernardi Ti-
 ronienſis scribere cœpiſſet, jam centum
 totius Congregationis familias exti-
 tiſſe.

Bernardum decima tertia Aprilis an-
 no millesimo centesimo decimo sexto,
 die post Festum Paschæ undecima mor-
 bus aggressus est. Illa die, Officio no-
 cturno necdum completo, ex Ecclesia
 egressus, contra quam adſueverat, non
 rediit. Quippe a Fratribus pſallentibus
 nunquam aberat, primus Chorum adire
 solitus, non eum ullum negotium, non
 amicorum aut hospitem adventus, nulla
 unquam corporis infirmitas remoraban-
 tur. Tunc vero aliquot monachi more
 suo diutius absentem secuti, in aditu
 Clauſtri tota corporis mole procumben-
 tem inveniunt, & in propinquum Orato-
 rium deferunt. Post matutinos inter
 suorum manus ad Capitulum deductus,
 Discipulos consolatus est, & admonuit;
 disciplinam ab ipſo acceptam ſervarent,
 nihil adderent, se enim, quæ aliis præ-
 scripſiſſet, ſalutaria eſſe longa experien-
 tia didiciſſe. In ultimo morbo neuti-
 quam paſſus eſt delicatius ſe haberi,
 quam alias, cum ſubinde ægrotaiſſet, ſed
 in

Bernardus
ægrotans.

in sola abstinentia levamen quæsit. *Sæcul. XII.*
 Nunquam medicinam carnalem corpori *A. C. 1116.*
 suo adhibuit, nunquam venam aperiri
 sibi voluit, nunquam balneo usus est,
 nunquam, ex quo monachus fuit, se
 ipsum calefaciendi causa, ignem excita-
 ri curavit. Cum juvenis aliquando ma-
 ligna febre laboraret, nec unica tamen *c. II. n. 93.*
 die ab officiis toti Congregationi com-
 munitatis abesse sustinuit, & postquam ad
 senectutem pervenisset, subitoque casu
 contracta ipsi esset costa, nullum reme-
 dium applicuit, nec cuiquam, quid sibi
 accidisset, prius quam sanatus esset, ape-
 ruit. Ubi ad mortem decubuit, rogan-
 tibus discipulis, ut cibo paululum lautio-
 re vesceretur, respondit, id quidem ad *n. 100.*
 differendam mortem, non autem ad sa-
 nitatem recuperandam facere. Balnei
 quoque usum, quem medici suadebant,
 rejecit, unde vitæ ejus Scriptor fatetur,
 se obstinationis notam ab eo remove-
 re non posse. Quinta die, ex quo langue-
 bat, iterum ad Capitulum deferri se jus-
 sit, ubi oratione ad Fratres habita præ-
 cepit, ut super omnia charitate fraterna
 animam exercerent, & hanc virtutum
 omnium Reginam merito præponerent
 cunctis traditionibus monasticis, quibus
 ne superstitiose inhærerent vetuit, quod
 hæc res magis ad destruendam quam
 confirmandam concordiam apta esset.

Sæcul. XII. Tandem accepta Extrema Unctione &
A.C. 1116. Viatico, postquam etiam singulis disci-
 pulis suis osculum pacis dedisset, Spiritum Deo reddidit, vigesima quinta Aprilis, magna hominum multitudine omnis conditionis ad celebrandas ejus exequias confluyente. Vitam Bernardi elapsis aliquot exinde annis Geofridus Crassus Monachus Tironiensis, qui omnia ipse videbat, vel a viris fide dignis acceperat, scripsit, eamque Geofrido Episcopo Carnotensi, qui ei hujusce scriptiois auctor fuerat, dedicavit.

Chron. Mall.
 1116.

§. XXXVI.

Imperator in Italia.

Sub finem anni millesimi centesimi decimi quinti complures Episcopi & Principes Germani ad celebrandum Festum Natalis Domini Coloniam convenerunt, ex consilio & auctoritate Theodorici, Cardinalis Legati, quem cum iter facientem mors occupasset, non vivus sed mortuus Coloniam pervenit, ubi sepulchrum nactus est. Ceterum præcipua conveniendi causa tunc Episcopis erat, promulgandum Excommunicationis Decretum contra Henricum Imperatorem, interea Festum Nativitatis Domini Spiræ cum paucis proceribus agerem. Ergo vehementer commotus, ob Censuram contra se Coloniam latam, Episcopum

to. 10. Conc.
 p. 806.

Ab. Ursper.
 an. 1116.